

Ontmoeting met de kunstenaar

Véronique de Limburg Stirum

NICK ERVINCK

Nick Ervinck (°1981) is een Belgisch kunstenaar die woont en werkt in Lichtervelde (West-Vlaanderen). Zijn carrière begon als kind met een passie voor het bekende bouwblockspel Lego. Hij volgde nooit de bouw instructies, maar creëerde, bouwde en verbeeldde zijn eigen architectonische werken. Hij kwam voor het eerst in contact met de computerwereld op dertienjarige leeftijd, toen zijn ouders hun eerste computer kochten. Dat was het begin van wat voor Nick Ervinck een ware symbiose is (een blijvende en wederzijds voordelige associatie) tussen de werelden van technologie en creatie, tussen wetenschap en kunst.

Op vijftienjarige leeftijd begon hij kunst te studeren en in 2003 voltooide hij een Master in Mixed Media aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent (KASK). Hij doet er niet alleen vakkennis op maar vooral levensvaardigheid: leren kijken, de gebaande paden verlaten, zelfvertrouwen krijgen, nadenken en gedachten verwoorden. Zo zal hij later zijn eigen unieke taal vormgeven door zeer uiteenlopende technieken te ontwikkelen en te combineren (van computermodellering tot architectuur en polymeerchemie). Een taal die hij voortdurend verrijkt en in vraag stelt.

Zijn werk wordt al snel en herhaaldelijk bekroond met prijzen: de Godecharleprijz (2005), de Fortis Young Ones Award (2006), de Provinciale Prijs voor Beeldende Kunsten West-Vlaanderen (2006) en de Prijs van het Rodenbachfonds (2008). De meest recente is de prestigieuze prijs van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten 2020.

In 2009 kocht hij een voormalige Renault-garage in Lichtervelde, waarin hij zijn atelier, tentoonstellingsruimte, bureau en woning onderbracht. Van daaruit beheert hij zijn werk, dat sinds lang internationaal bekend is geworden in vele Europese en Aziatische landen. Wat van Nick Ervinck uitgaat is een ongelooflijke energie, een niet aflatende wil, een enorme werkgedrevenheid en een uiterst duidelijke visie.

ZIJN WERK

Hoewel hij veel tweedimensionale werken maakt - computergestuurde foto's, tekeningen, aquarellen en zelfs films - is Nick Ervinck bovenal een Ontmoeting Inleiding10 | Oxymoron Nick Ervinck | 11 beeldhouwer. Zijn visie en zijn interesse vertalen zich altijd in drie dimensies. Hij wil een nieuwe taal ontwikkelen door te werken met verschillende vaardigheden en technieken, die hij in het uiteindelijke werk combineert of in opeenvolgende stadia op elkaar laat inwerken. Het begint meestal met een computergestuurde tekening. Vervolgens gebruikt hij 3D-printtechnieken en kunstharsprocessen om de sculptuur vorm te geven. In tegenstelling tot het traditionele beeldhouwen wordt het materiaal niet uitgehold maar gevormd. Ten slotte verrijkt hij zijn werk met een handgemaakte afwerking die geduld en zorgvuldigheid vereist (schuren en lakken bijvoorbeeld). Zijn werken zijn vaak het resultaat van meerdere jaren werk, met een wisselwerking tussen het digitale en het materiële, die op elkaar reageren en elkaar verrijken.

In zijn werk vinden we de invloeden terug van Henry Moore (wiens concept van de leegte als negatief volume hem fascineert), Hans Arp, Barbara Hepworth en Greg Lynn (voor zijn Blob-architectuur) en twee passies en obsessies: kunstboeken (in het bijzonder de monografieën over Henry Moore) en RAL1003 geel, “zijn” geel, dat bijna alomtegenwoordig is.

Aanvankelijk is zijn werk nauw verbonden met de architectuur, door de monumentale afmetingen van zijn sculpturen en hun interactie met de omgeving waarvan ze deel uitmaken of waarin zij weerklinken. Tegenstrijdige werelden staan dan al tegenover elkaar: de rondheid en vloeibaarheid van zijn organische vormen botsen met de rechte lijnen en de structuur van de architecturale wereld. Daarna komt zijn interesse voor het lichaam, de geschiedenis, het Darwinisme en de verschijnselen van mutatie, om maar een paar van zijn favoriete thema's te noemen. Het universum van Nick Ervinck, waarvan we niet kunnen uitmaken of het figuratief is of niet, is ongelooflijk groot en voert ons mee in een permanente slingerbeweging tussen realiteit en fictie, het levende en het levenloze, het reusachtige en het oneindig kleine: van een schedel of een menselijke baarmoeder tot een eiwit, van een skelet van een dinosaurus tot een humanoïde robot, van een wortel die een lamp is geworden, van een spetter die is bevroren tot een monument... Het begint je bijna te duizelen.

Uit die confrontatie van tegengestelde werelden ontstaat een spanning, een onzekerheid en dus een bevraging. De werkelijkheid is niet wat ze lijkt te zijn. Omgekeerd, wat we zien is niet noodzakelijk de werkelijkheid. Virtuele realiteit of gerealiseerde virtualiteit?

OXYMORON

Oxymoron - een stijlfiguur die twee woorden met schijnbaar tegenstrijdige betekenissen combineert - vat een van de origineelste aspecten van het werk van Nick Ervinck samen en kenmerkt zowel zijn oeuvre als de wereld waarin we leven. Aan de hand van een dertigtal keramische werken, die voor het eerst worden tentoongesteld, neemt Nick Ervinck ons mee naar een wereld van tegenstellingen en contrasten, op de grens tussen de figuratieve en de abstracte kunst. Zijn werken wekken twijfel en vragen op, veroorzaken een zekere spanning, een licht onbehagen zelfs. Het is inderdaad onmogelijk definitief vast te stellen wat je waarneemt. Denk je dat je een organische of minerale vorm ziet? Plantaardig of dierlijk? Een bloem in volle bloei of een rottende vrucht? Het is des te onzekerder omdat het uiterst veranderlijk is. Je ziet het ene ding en het volgende moment zie je het andere: de tentakel van een octopus of de hand van een monsterlijke mutant, een dood koraal of een geërodeerde Gonshisteen, een paprika, een tomaat of een kauwgom? Kijken wij hier door de microscoop naar een natuurlijke evolutie of is dit een toekomstbeeld van de angstaanjagendste mutaties? Soms zou je letterlijk willen eten wat je ziet (het lijkt op heerlijke slagroom) om het vervolgens weer even snel uit te spugen omdat je je plotseling zou herinneren dat het slechts een chemische valstrik is. Nick Ervinck speelt en geniet van de verwarring. We deinen heen en weer tussen verwondering en onbehagen, tussen verlangen en afstoting.

Nick Ervinck wil dat de bezoeker eerst de werken vanuit verschillende perspectieven kan bekijken, zijn fantasie de vrije loop kan laten en zo zijn eigen verhaal kan interpreteren. In feite behandelt elk van de sculpturen van Nick Ervinck onderwerpen die hem fascineren en uitdagen: de toekomst en de evolutie van de planeet, genetische manipulatie en de evolutie van de voedingsindustrie, maar ook de evolutie van onze cultuur en de grote tendensen zoals hyperconnectiviteit en de bedreiging voor ons privéleven. Stuk voor stuk gebieden waar onze samenleving heen en weer slingert tussen tegengestelde trends. De mens is in staat tot het beste en het slechtste, vindt vergif en tegengif uit, verdedigt een idee en zijn tegendeel: hij prijst de verdiensten van biologisch voedsel maar ontwikkelt synthetisch vlees; hij verheerlijkt de individuele vrijheid maar ontwikkelt middelen om de verplaatsingen, de gezondheidsgegevens en de consumptiegewoonten van zijn medemensen te controleren; hij verdedigt de vrijheid van meningsuiting evenzeer als de "politieke correctheid", de democratische meerderheid evenzeer als de rechten van de minderheden. We leven in een wereld vol tegenstrijdigheden, die, laten we eerlijk zijn, deel uitmaken van haar charme.

Zonder een standpunt in te nemen (maar is het niet precies de rol van de kunstenaar om de juiste vragen op te werpen in plaats van ze proberen te beantwoorden?) herinnert Nick Ervinck ons eraan dat niets zeker is, niets vanzelfsprekend. We surfen op het topje van de golf, in een labiel evenwicht tussen dramatische vooruitzichten en wetenschappelijke hoop. Op elk moment kunnen we omslaan naar de ene of de andere kant, afhankelijk van de keuzes die we maken. Ontmoeting Ontmoeting12 | Oxymoron Nick Ervinck | 13 De contouren van de toekomst krijgen vandaag vorm.

Nick Ervinck heeft onlangs de keramiek die hij als tiener leerde opnieuw ontdekt. Trouw aan de essentie van zijn artistieke taal, verenigt hij nu de voorouderlijke technieken van manueel kleiwerk en glazuur met de hedendaagse digitale technieken van computermodellering of 3D-scanning. Een aardewerkproduct dat eerst met de hand is gevormd, kan vervolgens inderdaad worden gescand en opnieuw bewerkt op de computer, en zo het voorwerp worden van een proces van voortdurende verrijking. Deze keer echter, en dat is een belangrijke ontwikkeling voor Nick Ervinck, heeft hij geen vat op een deel van het eindresultaat. Het bakken van het glazuur genereert barsten, luchtbellen en kleurvariaties die grotendeels oncontroleerbaar zijn. "Die imperfecties zijn pure poëzie," zegt Nick Ervinck. Die extra poëzie, een gave van het glazuur, draagt in grote mate bij tot de emotionele en zintuiglijke dimensie van de keramische werken van Nick Ervinck.